

[Gottschalck-Hansen.]

meget smukke Skt. Olai kirke som domkirke for det kommende stift.

De nye stiftsgrænser er jo ikke helt i overensstemmelse med, hvad jeg egentlig havde tænkt; men som min forgænger her på talerstolen rigtigt sagde: alle giver noget, og alle får noget, det er forhandlingens regler. Jeg synes, at ministeren har vist forhandlingsvilje og interesse, og vi forstår da, at prisen for det, vi får, er, at man laver denne nye stiftsgrænse, som jo dog, synes jeg, kan sagligt motiveres med den kendsgerning, at de sogne og hovedstadsområder, der nu skæres fra selve hovedstaden, så sent som i 1901 blev inkorporeret i Københavns stift. Der er altså ikke nogen historisk tradition, man slår ikke noget fortidigt i stykker ved denne opdeling. Det er ministerens idé, og jeg synes, at når vi skulle finde frem til en ny deling, er den foreslåede god. Der er ikke tvivl om, at vi inden for en overskuelig tid må foretage en ny stiftsdeling, det tror jeg alle er enige om, og da vil netop denne opdeling kunne formidle, at det vil blive lettere at oprette et omegnsstift.

Jeg har forstået på den højtærede minister, at man i kirkeministeriet med interesse vil følge Grønland og Færøerne og deres specielle problemer. Den tanke har været ventileret, at man deroppe skulle oprette ikke domprovstier, men stiftsprovstier, denne gamle titel, som vi indtil for ganske nylig har haft i folkekirken herhjemme. I selve navnet „stiftsprovst“ ligger tilhørsforholdet til stiftet, til bispem, og jeg har forstået på deputationen fra Færøerne og Grønlands repræsentant, som om lidt vil få ordet, at man i begge områder af det danske rige er interesseret i at underbygge, ja, udbygge, bekræfte og befæste samhörigheden, jeg ved ikke, om man kan sige med moderlandet derhjemme, men i alt fald med Danmark. Det kan man meget passende gøre, og jeg synes, det ville være en god løsning, hvis man oprettede stiftsprovstier i de to områder. På den måde viste

man samtidig en honnør og underbyggede samhörigheden.

Jeg er som sagt meget tilfreds med, at man vil kalde det nye stift for Helsingør stift; navnet er kendt, ikke alene i riget, men viden om.

Jeg tror, at vi i fællesskab faktisk har nået et resultat, som vi kan være bekendt, og som man inden for de kredse — og det er jo altså meget store kredse i det danske folk — der er kirkeligt interesseret, vil kunne acceptere og se hen til med tilfredshed. Jeg skal derfor anbefale, at ændringsforslagene vedtages og lovforslaget fremmes.

Elsø Zeuthen: Jeg skal blot ganske kort sige, at vi i det radikale venstre kan stemme for de af den højtærede kirkeminister stillede ændringsforslag, og jeg vil også ligesom de foregående ærede ordførere udtrykke min tilfredshed med, at kirkeministeren har taget initiativet til, at vi kunne finde frem til en løsning, som kunne samle os alle. Det ville jo ikke være gavnligt, om man i et spørgsmål som dette trak linjerne så skarpt op, som det en overgang så ud til.

Elias Lauf: I anledning af det foreliggende lovforslag om deling af Københavns stift vil jeg gerne ridse linjerne op for den kirkelige ledelse i Grønland i tidens løb samt for Grønlands stilling til den forestående nyordning.

Fra Hans Egedes tid har den lutherske folkekirke i Grønland ikke haft noget bispeembede. I 1740 blev Hans Egede udnævnt til titulær biskop med bopæl i Danmark. Poul Egede overtog faderens arbejde som forstander ved det grønlandske seminarium i København, og i 1761 blev han udnævnt til inspektør og provst ved den grønlandske mission med bopæl i København. Men da det viste sig, at denne ordning var utilfredsstillende, indså man i Danmark nødvendigheden af oprettelse af de institutioner i selve landet, som fik så gennemgribende betydning for missionen,